Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 500 van 23 september 2026**
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
**Kortrijksesteenweg 641**
**9000 GENT**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2026 met refertenummer 136475.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:*

*Naam: A.*
*Voorna(a)m(en): D.*

*Nationaliteit: Ghana*
*Geboortedatum: (…)1964*
*Geboorteplaats: K.*
*Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*
*Verblijvende te: (…) GENT*

*gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:*

*de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*
*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*

*Betrokkene diende een aanvraag in voor gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn partner, mevrouw (…) (RR (…), hierna de referentiepersoon). Op basis hiervan verkreeg hij een verblijfsmachtiging. Op 13/05/2022 ontving hij een bijlage 15bis, op 17/10/2022 een A.I. en op 22/03/2023 een A-kaart, ambtshalve afgeleverd door de gemeente, met een geldigheid tot 14/02/2024.*
*Deze werd toegekend binnen het kader van artikel 10 en is nadien jaarlijks verlengbaar.*

*Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken meer bepaald niet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §2, 3de lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.*

*Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Het door de wet beoogde bedrag is vanaf 1.08.2022 1845,48 euro per maand, vanaf 01.12.2022 1920,03 euro per maand, vanaf 01.01.2023 1969,00 euro per maand, vanaf 01.07.2023 2008,32 euro per maand, vanaf 01.11.2023 2048,53 euro per maand, vanaf 01.05.2024 2089,55 euro per maand en vanaf 01.02.2025 2131,28 euro per maand.*
*Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*
*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat*
*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
*3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt*

*Op 23.02.2024 en op 05.03.2024 ontving onze dienst via de gemeente de documenten voor de verlenging van de machtiging tot verblijf van de betrokkene. Na analyse van deze stukken concludeerde onze dienst dat betrokkene niet voldeed aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde inzake bestaansmiddelen. Op basis hiervan werd op 08.05.2024 een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet aan de voorwaarden voor verblijfsmachtiging werd voldaan en dat onze dienst overweegt om de machtiging tot verblijf te beëindigen. Dit werd betekend aan de betrokkene op 22.05.2024. Verder bevatte onze instructie nog volgende informatie: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." Daarnaast werd duidelijk het volgende vermeld: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u ten allen tijde relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Als reactie op ons hoorrecht werden op 22.05.2024, 01.06.2024, 05.06.2024, 18.09.2024, 08.11.2024, 21.01.2025, 13.02.2025, 26.03.2025, 21.05.2025, 16.09.2025 en 12.12.2025 aanvullende stukken overgemaakt. Vanaf het moment van de verlengingsaanvraag op 23.02.2024 werden de volgende documenten overgemaakt, naar aanleiding van onze instructies van 08.05.2024:*
*-blanco strafregister dd. 23.02.2024 op naam van de betrokkene*
*-geregistreerde huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon, ondertekend op 11/03/2022*
*-attesten van het OCMW geen leefloon op naam van de referentiepersoon, de betrokkene en (…)°2007*

*-attest Solidaris dd. 27.02.2024, waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon, de betrokkene en (…) °2007 zijn aangesloten bij de mutualiteit*
*-kopie van het paspoort van de betrokkene*
*-attest van Amal, inschrijvingsbewijs dd. 06/02/2024 voor het volgen van Nederlandse lessen en het inburgeringscontract op naam van de betrokkene*
*-personenbelasting 2023 (aanslagjaar 2024) op naam van de referentiepersoon en de betrokkene*
*-overzicht van de door Sodexo ontvangen bedragen aan maaltijdcheques voor de referentiepersoon en een overzicht van de maandelijkse betalingen.*
*-attesten overzicht van de door Parentia ontvangen bedragen uit het Groeipakket*
*-verslag van de trajectbegeleider dd. 28/05/2024, waarin wordt vermeld dat de betrokkene heeft gewerkt*
*-loonfiche Nr. 281.10 inkomsten 2023 op naam van de betrokkene (243,49 + 2928,02 +952.97 + 144,52 +214,12 + 675,96 = 5159,08)*
*-loonfiches op naam van A. L. RR. (…) – niet-verwant geregistreerd in het Rijksregister, inwonend sinds 19/04/2024*
*-arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon*
*-loonfiches op naam van de referentiepersoon met de volgende nettobedragen:*
*2023 2024 2025*
*1/2023: € 1606,95 1/2024: € 1572,76 + € 60 maaltijdch. 1/2025: € 1477,20 + € 56 maaltijdch.*
*2/2023: € 1528,18 2/2024: € 1594,42 + € 56 maaltijdch. 2/2025: € 1400,95 + € 52 maaltijdch.*
*3/2023: € 1566,38 3/2024: € 1470,19 + € 60 maaltijdch. 3/2025: € 1387,35 + € 52 maaltijdch.*
*4/2023: € 1446,78 4/2024: € 1632,38 + € 60 maaltijdch. 4/2025: € 1290,36 + € 44 maaltijdch.*
*5/2023: € 1535,05 5/2024: € 56 maaltijdch. 5/2025: € 1778,51 + € 64 maaltijdch.*
*6/2023: € 1553,01 6/2024: € 64 maaltijdch. 6/2025: € 1858,17 + € 64 maaltijdch.*
*7/2023: € 1328,69 7/2024: € 68 maaltijdch. 7/2025: € 1661,47 + € 60 maaltijdch.*
*8/2023: € 1568,66 8/2024: € 1709,20 + € 64 maaltijdch. 8/2025: € 1414,31 + € 52 maaltijdch.*
*9/2023: € 1078,67 9/2024: € 1799,72 + € 68 maaltijdch. 9/2025: € 1845,85 + € 64 maaltijdch.*
*10/2023: € 1559,29 10/2024: € 1743,21+ € 72 maaltijdch. 10/2025: € 1923,27 + €80 maaltijdch.*
*11/2023: € 1142,82 11/2024: € 1346,10 + € 48 maaltijdch. 11/2025: € 1820,20 + € 64 maaltijdch.*
*12/2023: € 1500,08 12/2024: € 449,85 + € 8 maaltijdch.*

*Er zijn attesten van Parentia betreffende de ontvangen bedragen uit het Groeipakket. Inkomsten uit kinderbijslag worden niet in aanmerking genomen. De middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, evenals de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen, niet in aanmerking genomen. Loonfiches op naam van A. L. (RR. …), niet-verwant en sinds 19/04/2024 inwonend volgens het Rijksregister, werden overgemaakt. Er werden geen bewijsstukken aangeleverd waaruit blijkt dat deze inkomsten, geheel of gedeeltelijk, worden aangewend voor het dekken van de kosten. Om die reden worden deze inkomsten eveneens niet in aanmerking genomen. Op dit adres zijn daarnaast nog andere personen gedomicilieerd, namelijk A. S. (RR….), B. K. (RR….), B. K. (RR. …),en hun kind A. G. (°2007).*

*Er is tevens een verslag van de trajectbegeleider dd. 28/05/2024, waarin wordt vermeld dat de betrokkene heeft gewerkt. Daarnaast werden de fiches 281.10 voor inkomstenjaar 2023 overgemaakt, waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief tewerkgesteld was. Uit de aangifte personenbelasting 2023 (aanslagjaar 2024) blijkt dat het gezamenlijk belastbaar inkomen van de betrokkene € 4.483,12 bedraagt en dat van de referentiepersoon € 20.694,57, wat samen een brutobedrag van € 25.177,69 oplevert. Het nettobedrag ligt aanzienlijk lager, zoals blijkt uit de loonfiches van de referentiepersoon, waardoor de inkomsten voor het jaar 2023 ontoereikend zijn Daarnaast werden de arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon, samen met de loonfiches voor de jaren 2023, 2024 en 2025, evenals een overzicht van de door Sodexo ontvangen bedragen aan maaltijdcheques en een overzicht van de maandelijkse betalingen overgemaakt. Hieruit blijkt eveneens dat de inkomsten voor de jaren 2024 en 2025 ontoereikend zijn, aangezien het nettoloon, zelfs samen met de maaltijdcheques, onvoldoende is.*

*Gezien het voorgaande is er voldoende bewijs waaruit blijkt dat de inkomsten niet toereikend zijn, zoals bepaald in artikel 10, §2, derde alinea. Bijgevolg is een behoefteanalyse, conform artikel 10ter, §2, tweede lid, vereist. In het kader van ons hoorrecht werd duidelijk vermeld: 'Gelieve ons dan ook de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw echtgenoot beschikt om aan zijn behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voldoen, en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (bijv. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten voor vrijetijdsbesteding, …). Deze lijst is niet limitatief; u bent vrij alle bruikbare documenten en inlichtingen voor te leggen.' De betrokkene heeft nagelaten om extra toelichting te geven over de uitgaven, behalve het voorgelegde huurcontract, gedateerd 11/03/2023, waarop een maandelijkse huur van € 700 vermeld staat. Ondertussen zijn we januari 2026 en is het zeer waarschijnlijk dat de huurprijs sinds het voorgelegde huurcontract geïndexeerd is, waardoor de werkelijke huur hoger zal liggen dan het vermelde bedrag.*

*Inkomsten 2023 - De gemiddelde nettoinkomen referentiepersoon 15861,51 / 12 = 1321,79 + bruttoinkomsten betrokkene 4.483,12 /12 = 373.59. Opgeteld is gemiddeld 1695.38 maandelijks inkomen – het huur van 700 = slechts €995.38 over voor andere uitgaven, wat onze conclusie bevestigt dat de bestaansmiddelen ontoereikend waren.*

*Inkomsten 2024 - De gemiddelde nettoinkomen referentiepersoon opgeteld met maltijdcheques is 15771,03 / 12 = 1314,25. Gemiddeld maandinkomen is 1314.25 –het huur van 700 (niet geindexerd [sic]-geen zicht op) = slechts €614.25 over voor andere uitgaven, wat onze conclusie bevestigt dat de bestaansmiddelen ontoereikend waren.*

*Inkomsten 2025 - De gemiddelde nettoinkomen referentiepersoon opgeteld met maltijdcheques is 18509.64 / 12 = 1542.47. Gemiddeld maandinkomen is 1542.47 –het huur van 700 (niet geindexerd [sic]-geen zicht op) = slechts €842.47 over voor andere uitgaven, wat onze conclusie bevestigt dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.*

*Voor inkomstenjaar 2023 bedraagt het gemiddelde netto-inkomen van de referentiepersoon € 15.861,51, wat neerkomt op € 1.321,79 per maand, aangevuld met het bruto-inkomen van de betrokkene van € 4.483,12 (gemiddeld € 373,59 per maand), wat samen een gemiddeld maandinkomen van € 1.695,38 oplevert; na aftrek van de huur van € 700 blijft slechts € 995,38 over voor overige uitgaven, wat aangeeft dat de bestaansmiddelen ontoereikend waren.*
*Voor 2024 bedraagt het gemiddelde netto-inkomen van de referentiepersoon, inclusief maaltijdcheques, €15.771,03 (gemiddeld € 1.314,25 per maand) en na aftrek van de huur van € 700 (niet geïndexeerd [sic] en zonder zicht op eventuele verhoging) blijft slechts € 614,25 over, wat eveneens de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen bevestigt.*
*Voor 2025 bedraagt het gemiddelde netto-inkomen van de referentiepersoon, inclusief maaltijdcheques, €18.509,64 (gemiddeld € 1.542,47 per maand) en na aftrek van dezelfde huur van € 700 blijft nog € 842,47 beschikbaar voor andere uitgaven, wat opnieuw bevestigt dat de bestaansmiddelen onvoldoende zijn.*

*Wij concluderen dat betrokkene niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art.10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, werden voldaan. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid worden beëindigd.*

*De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid, 1° van de (oude) wet van 15.12.1980 worden beëindigd. Mevrouw voldoet immers niet meer aan één van de voorwaarden die in artikel 10 zijn bepaald.*
*In het tweede lid van artikel 11, §2 is verder ook nog opgenomen dat:*
*'De op punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel (…).*
*(…)*
*De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoont het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek (…)*
*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.'*
*Wat betreft de voorwaarde dat de beslissing enkel mag worden genomen gedurende de eerste vijf jaar, dient te worden opgemerkt dat de betrokkene zijn verblijf in België pas op 17/10/2022 heeft verkregen. Volgens de informatie in het administratief dossier is de betrokkene in België aangekomen op 23/11/2018 (aankomstverklaring) en was zijn verblijf toegelaten tot 20/02/2019. Hij heeft zijn aanvraag voor gezinshereniging echter pas ingediend op 17/10/2022; in de tussenliggende periode verbleef hij illegaal in België, nadat de toegestane verblijfsperiode volgens de aankomstverklaring was verstreken. De betrokkene heeft er dus zelf voor gekozen om gedurende ongeveer 3 jaar en 8 maanden illegaal in België te verblijven en diende pas op 17/10/2022 een aanvraag voor gezinshereniging in functie van zijn partner. De gemeente gaf na negen maanden, ambtshalve, de A-kaart af op 22/03/2023. Het feit dat hij ervoor gekozen heeft een periode van 3 jaar en 8 maanden illegaal in België te verblijven, ligt volledig in zijn eigen verantwoordelijkheid en kan niet leiden tot het verwerven van rechten. Onze dienst stelt vast dat hij in totaal ongeveer zeven jaar in België verblijft, zowel legaal als illegaal. Verder blijkt uit het dossier nergens dat de betrokkene slachtoffer zou zijn van enige vorm van bedreiging of misdrijf. Ten slotte dient rekening te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van haar verblijf in het Rijk, en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst.*

*De betrokkene legde een document voor betreffende zijn inschrijving bij Amal voor het volgen van een cursus Nederlands en het inburgeringscontract. Dit document verschaft echter geen relevante informatie met betrekking tot de te onderzoeken humanitaire elementen. Uit het dossier blijkt dat mijnheer en mevrouw geen gemeenschappelijke kinderen hebben. De referentiepersoon heeft twee kinderen: S. K. (°1993) en A. G. (°2007), beiden meerderjarig. Het kind van 2007 woont samen met de referentiepersoon en de betrokkene, evenals met de andere inwonenden zoals eerder besproken. Hoewel er sprake is van samenwoning met een meerderjarig kind van de referentiepersoon, verleent dit geen automatisch recht op verblijf. Er is bovendien geen juridische band met het kind vastgesteld, dit blijkt niet uit het administratief dossier en het kind is ondertussen meerderjarig. De betrokkene heeft geen bewijsstukken overgemaakt waaruit een afhankelijkheidsrelatie blijkt; er is dan ook geen aangetoonde afhankelijkheidsband. Evenmin heeft de betrokkene documenten of informatie overgelegd met betrekking tot andere familiebanden in België*.

*Betrokkene heeft wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner. Echter, dat ontslaat hem niet van de voorwaarden die aan zijn verblijf werden gesteld. De voorwaarden dienen vervuld te zijn, ongeacht het bestaan van dat beschermenswaardig gezinsleven. De referentiepersoon beschikt wel degelijk over een verblijfsrecht (F-kaart) in België. Dit betekent echter niet dat zij verplicht zijn hun verblijf in België verder te zetten. Betrokkene beschikt volgens het administratief dossier over een onbeperkt verblijfsrecht in Oostenrijk. Het koppel kan er, gelet op het feit dat betrokkene geen verlenging krijgt van zijn machtiging tot verblijf, ook voor kiezen om zich samen in Oostenrijk of elders te vestigen, waar zij wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven kunnen uitoefenen. Desalniettemin is het niet ondenkbaar dat zij zich in Oostenrijk of in een ander derde land naar keuze kunnen vestigen, voor zover dit daar legaal mogelijk is. Het gebeurt wel meer dat gezinnnen [sic] door omstandigheden er voor kiezen gescheiden van elkaar te leven, al dan niet tijdelijk. Op zich hoeft dat een gezinsleven tussen de partners niet in de weg te staan. Zo lang de partners voldoende gemotiveerd zijn, daar voldoende moeite voor doen om op afstand dat gezinsleven in stand te houden, kan dit wel degelijk werken. Klassieke en moderne communicatiemiddelen moet het koppel er toe in staat stellen intensief contact met elkaar te onderhouden. Eens de bestaansmiddelenvoorwaarde terug is vervuld en onder voorbehoud dat ook de andere voorwaarden nog steeds vervuld zijn, kan betrokkene uiteraard opnieuw gemachtigd worden om in België zijn partner te komen vergezellen.*

*Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België kan worden gesteld dat zijn legaal verblijf minder dan vijf jaar heeft geduurd. Het feit dat hij ervoor heeft gekozen om gedurende ongeveer een periode van drie jaar en acht maanden illegaal in België te verblijven, valt volledig onder zijn eigen verantwoordelijkheid en kan niet leiden tot het verwerven van rechten. Intussen beschikt hij over een inschrijvingsattest voor het volgen van Nederlandse lessen en een inburgeringsattest. Deze documenten vormen geen buitengewone integratiebewijzen. Het betreft veeleer een minimale en vaak verplichte vorm van integratie, die niet toelaat te besluiten dat betrokkene buitengewoon geïntegreerd is, zodat het onwenselijk zou zijn een einde te stellen aan zijn verblijf. Ook op economisch vlak is er geen sprake van buitengewone integratie. Ten slotte dient rekening te worden gehouden met het bestaan van familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst. Betrokkene is 61 jaar oud en volgens de informatie in het administratief dossier staat hij sinds ongeveer zijn 38ste – van 20.08.2002 tot 27.08.2013 en van 04.02.2016 tot 23.07.2021 – in het Centraal Meldregister ingeschreven met Oostenrijk als hoofdverblijfplaats. Hij heeft een groot deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht en nadien ongeveer 18 jaar in Oostenrijk verbleven, waar hij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Aangezien hij aldus zijn vertrouwde omgeving heeft verlaten, is het redelijk te stellen dat hij in zijn land van herkomst of in Oostenrijk nog steeds familiaal, cultureel en sociaal verankerd is, in elk geval meer dan in België.*
*Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering, de geregistreerde huurovereenkomst, het attest van geen OCMW-steun en de kopie van het paspoort, dragen bij tot de beoordeling van de na te gaan humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."*

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

*“2.1.1.*
*Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn partner.*

*Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat verzoeker niet meer zou beschikken over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.*

*Meer bepaald zouden de inkomsten van verzoeker en zijn partner beneden het in artikel 10, §5 Vw. voorziene bedrag liggen, zou er met het groeipakket geen rekening kunnen gehouden worden en al evenmin met de inkomsten van de Heer A. L. die inwoont in het gezin en financieel bijdraagt in de vaste lasten van het gezin.*

*Verzoeker zou slechts 7 jaar in België verblijven, waarvan een deel illegaal, zodat zijn verblijf niet als onoverkomelijk lang kan worden beschouwd. Verzoeker, die 61jaar oud is, zou dan ook nog steeds familiaal, cultureel en sociaal verankerd zijn in zijn land van herkomst of in Oostenrijk waar hij 18 jaar verbleef en over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt.*

*Verzoeker zou geen minderjarige kinderen in België hebben en zou samenwonen met het meerderjarig kind van zijn partner, doch er zou geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie.*

*Tenslotte zou er wel sprake zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner, doch verzoeker zou over een onbeperkt verblijfsrecht in Oostenrijk beschikken zodat het koppel zich aldaar of in een ander land samen zouden kunnen vestigen of op afstand een gezinsleven kunnen onderhouden.*

*2.1.2.*
*Conform artikel 10, $2, derde lid Vw. moet het derdelands familielid aantonen dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in $ 5, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.*

*Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde de wetgever ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73).*

*In casu oordeelde verweerder onterecht dat verzoeker niet langer voldoet aan de de[sic] voorwaarde van het hebben van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoeker ten laste van de openbare overheden zou vallen. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat zowel verzoeker als zijn partner aan het werk zijn en zij naast hun inkomsten ook nog iedere maand een pakket aan maaltijdcheques ontvangen.*

*Daarnaast ontvangt het gezin ook nog een groeipakket en genieten zij van een kostendeling met de Heer A. L. die inwoont in het gezin en bijdraagt in de vaste kosten.*

*Dat de inkomsten van het gezin van verzoeker dan ook veel hoger zijn dan deze waarmee door verweerder rekening werd gehouden.*

*Echter, volgens artikel 10ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de referentiepersoon aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.*

*Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.*

*Het woord ‘beschikken’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : ‘1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over’ en in het woordenboek Wolters als.*

*Gebruik kunnen maken (van iemand of iets);. Beslissen over’.*

*Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van andere inwonende gezinsleden.*

*Dat het immers niet geloofwaardig is dat de Heer A. L. in het gezin zou inwonen zonder hiervoor enige bijdrage te betalen en/of bijdragen in de vaste lasten van het gezin.*

*Dat bovendien attesten wordt voorgelegd van het OCMW dat verzoeker en zijn partner geen leefloon ontvangen.*

*Dat de bedoeling van de wetgever bij het invoeren van een bestaansmiddelenvoorwaarde was om ervoor te zorgen dat de vreemdeling niet ten laste zou vallen van de overheden, wat in casu ook niet het geval is.*

*Dat verweerder echter geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner perfect kunnen leven van hun inkomsten uit tewerkstelling en zijn [sic] geen uitkering vanwege de overheid ontvangen, zodat aan de doelstelling van de wetgever voldaan is.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook geen rekening heeft gehouden met de attesten van het OCMW en het feit dat het gezin van verzoeker geen leefloon ontvangt en uitsluitend leeft van hun inkomsten uit tewerkstelling, zodat het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht werd.*

*2.1.3. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2020, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).*

*Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RVS 28 juni 2012, nr. 220.053 ).*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen ofniet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)*

*De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS,nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RVS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*2.1.4. Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 1° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde beslist worden een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf indien de vreemdeling niet meer voldoet aan een van de in artikel 20 bepaalde voorwaarde en dit binnen de eerste 5 jaar na het bekomen van het verblijfsrecht.*

*Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich in casu persé opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.*

*Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, Nederlandse lessen heeft gevolgd en nog steeds volgt, in België aan het werk is, een blanco strafregister heeft en bovendien nooit een leefloon ontvangen heeft van het OCMW.*

*Dat verweerder dan ook op geen enkele wijze ten laste is van de Belgische overheid en door zijn tewerkstelling juist zijn (financieel) steentje bijdraagt aan de samenleving.*

*Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden, temeer daar verzoeker samenwoont met zijn partner en haar kind en een hecht gezin met hen vormt.*

*Bovendien verblijft verzoeker reeds sedert 2018 in België en dus al meer dan 7 jaar, binnen welke periode hij zich volledig geïntegreerd heeft.*

*Dat de argumentatie dat verzoeker en zijn partner zich elders samen kunnen vestigen of een langeafstandsrelatie kunnen onderhouden, is geenszins een afdoende argumentatie om aan te tonen waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk is, aangezien verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.*

*Verzoeker werkt, spreekt Nederlands, woont samen met zijn gezin en is nooit ten laste geweest van de Belgische staat. Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immerste preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.*

*"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuurde vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (|. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek — algemene reeks, VI, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).*

*Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid, welke voortvloeit uit artikel 11, §2, eerste lid, 1° Vw. dit voorziet.*

*Bovendien merkt verweerder in de bestreden beslissing op dat eens de bestaansmiddelen voorwaarde in hoofde van verzoeker opnieuw vervuld is, evenals alle andere voorwaarden, verzoeker opnieuw zal gemachtigd worden om zijn partner in België te komen vergezellen.*

*Dat verweerder klaarblijkelijk dan ook bereid is om aan verzoeker in de toekomst opnieuw een verblijfsrecht toe te kennen, zodat de vraag zich opdringt waarom het huidige verblijfsrecht van verzoeker persé dient beëindigd te worden, temeer daar verzoeker en zijn partner werken en verzoeker nooit ten laste is gevallen van de Belgische overheden.*

*Verweerder motiveert dan ook geenszins voldoende waarom verzoeker absoluut zijn huidige verblijfsrecht dient te verliezen (en hij hierdoor mogelijks voor een onbepaalde periode naar het land van herkomst dient te gaan — waarbij hij gescheiden wordt van zijn partner), indien verweerder overweegt hem in de toekomst toch een nieuw verblijfsrecht toe te kennen.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is, temeer daar deze zeer ingrijpende gevolgen heeft voor verzoeker, zijn partner en haar kind.*

*De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 11, $2, eerste lid, 1° Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992.*

*2.1.5. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.*

*Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'.*

*Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zuilen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 Van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 1*

*MAST À, e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694. 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.772 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).*

*"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (Ll. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek — algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).*

*De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is vitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).*

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).*

*De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.*

*2.1.6. Voorts werpt de bestreden beslissing op dat geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering, de geregistreerde huurovereenkomst, het attest van geen OCMW-steun bijdragen aan de beoordeling van de na te gane humanitaire elementen.*

*Dat al deze elementen beoordeeld dienen te worden in combinatie met de andere redenen waarom verzoeker in België dient te verblijven, nl. het feit dat hij hier een partner en stiefkinderen heeft, hij werkt, Nederlandse lessen en een inburgeringscursus volgt, hij reeds 8 jaar in België verblijft, enz.*

*Dat al deze elementen van doorgedreven integratie door verweerder dan ook geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld werden.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen, in combinatie met de andere elementen van het dossier, geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel schendt.*

*De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.*

*Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.*

*2.1.7. Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dat het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet.*

*Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat:*
*"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.*

*Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".*

*De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.*
*Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende:*

*"(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 4oter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.*
*Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden",*

*Deze rechtspraak dient naar analogie in casu op het dossier [van] verzoeker toegepast te worden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.*

In het eerste middel vat verzoeker vooreerst de motieven van de bestreden beslissing samen. Volgens verzoeker oordeelde de gemachtigde onterecht dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij en zijn partner ten laste vallen van de openbare overheden. Hij stipt aan dat hij en zijn partner aan het werk zijn en zij naast hun inkomsten ook nog maaltijdcheques ontvangen. Bijkomend ontvangt het gezin ook nog een groeipakket en genieten ze van een kostendeling met de heer A. L., die bij hen inwoont en bijdraagt in de vaste kosten. Bijgevolg liggen volgens verzoeker zijn inkomsten veel hoger dan die waarmee door verweerder rekening werd gehouden. Verzoeker benadrukt dat de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, dit blijkt eveneens uit de voorbereidende werken. Verzoeker stipt ook de definitie van Van Dale aan aangaande het woord 'beschikken', en vervolgt dat uit die definitie in geen geval kan afgeleid worden dat de referentiepersoon geen gebruik kan maken van het inkomen van andere inwonende gezinsleden. Volgens verzoeker is het niet geloofwaardig dat de heer A.L. zou inwonen zonder enige bijdrage in de vaste lasten van het gezin te betalen. Bijkomend blijkt uit de voorgelegde OCMW-attesten dat verzoeker en zijn partner geen leefloon ontvangen. Zij vallen dan ook niet ten laste van de overheid, zodat aan de bedoeling van de bestaansmiddelenvereiste is voldaan. Nu geen rekening werd gehouden met die OCMW-attesten, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het socio-economisch onderzoek, dat vereist is volgens artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat er geen plicht voorligt om een einde te stellen aan het verblijf in hoofde van de gemachtigde, doch wel een mogelijkheid. Hij gaat uitvoerig in op zijn aangehaalde elementen van integratie. Omwille van die elementen diende de gemachtigde te motiveren waarom de intrekking van zijn verblijfsrecht absoluut noodzakelijk was, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten, hoewel de discretionaire bevoegdheid dit voorziet. Vervolgens gaat verzoeker in op het motief dat indien de bestaansmiddelenvoorwaarde opnieuw vervuld is, verzoeker opnieuw zal gemachtigd worden om zijn partner in België te komen vergezellen. Omdat hieruit blijkt dat de gemachtigde in de toekomst bereid zal zijn opnieuw een verblijfsrecht toe te kennen, dringt de vraag zich op waarom het huidig verblijfsrecht van verzoeker diende beëindigd te worden, temeer nu verzoeker en zijn partner nooit ten laste gevallen zijn van de Belgische overheid. Volgens verzoeker dient hij mogelijk voor onbepaalde duur naar Ghana terug te keren, waarbij hij gescheiden wordt van zijn partner, terwijl de gemachtigde overweegt hem in de toekomst toch een nieuw verblijfsrecht toe te kennen. Verzoeker ziet hierin een schending van artikel 11, §2 eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het motief dat het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering, de geregistreerde huurovereenkomst, het attest van geen OCMW-steun en de kopie van het paspoort, niet bijdragen tot de beoordeling van de te beoordelen humanitaire elementen. Hij voert aan dat

die elementen dienen beoordeeld te worden in combinatie met de andere redenen waarom hij in België verblijft, nl. dat hij hier een partner en stiefkinderen heeft, hij werkt, Nederlandse lessen en een inburgeringscursus volgt, acht jaar in België verblijft enz. Die elementen werden volgens verzoeker niet op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld, waardoor het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake Chakroun en de behoefteanalyse, waarbij hij aanstipt dat de inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging mogelijk is. Hij citeert vervolgens ook uit een arrest van het Grondwettelijk Hof en besluit dat die rechtspraak naar analogie op het dossier van verzoeker moet toegepast worden.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, sluit dit sterk aan bij het redelijkheidsbeginsel en behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering, en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepaling luidt als volgt:

*"§1 […]*
*§2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven ::*

*1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10 ;*
*[…]*

*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*
*[…]"*

De relevante versie van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

*"De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet."*

*Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*
*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
*3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."*

Artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet:

"*De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje."*

Artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"*Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het verblijf van verzoeker intrekt omdat niet langer aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan. Hij licht in detail toe welke bedragen overeenkomen met de grens die in de Vreemdelingenwet is bepaald, zijnde 120% van het leefloon. Hij geeft een zeer gedetailleerde weergave van de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon, en houdt ook rekening met de inkomsten van verzoeker zelf, inclusief de maaltijdcheques van de referentiepersoon waarop verzoeker wijst, doch komt tot de vaststelling dat de inkomsten ontoereikend zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat het gezin ook een groeipakket ontvangt, moet de gemachtigde gevolgd worden dat blijkens artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet inkomsten uit kinderbijslag (zijnde deel uitmakend van de gezinsbijslag) niet in aanmerking worden genomen.

Wat betreft de inkomsten die door verzoeker werden voorgelegd van A.L., niet-verwant die sinds 2024 inwoont, motiveert de gemachtigde dat geen bewijsstukken werden aangeleverd waaruit blijkt dat die inkomsten, geheel of gedeeltelijk worden aangewend voor het dekken van de kosten, reden waarom die niet in aanmerking worden genomen. Volgens het betoog van verzoeker is dit ten onrechte.

Volgens artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals in casu van toepassing, moet 'de vreemdeling die vervoegd wordt' beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en de gezinsleden te onderhouden.

Verzoeker kan gevolgd worden dat er in principe geen vereiste bestaat inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Zoals verzoeker stelt vormen de voormelde wetsbepalingen immers een omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn en is het dienstig te wijzen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie. Zo bepaalt artikel 7, lid 1, c van de voormelde richtlijn dat de lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend, kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over onder meer stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

Het Hof heeft evenwel ook bepaald in zijn arrest X tegen de Belgische Staat van 3 oktober 2019 (C-302/18) dat in artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86 een vereiste voorkomt om te beschikken over 'stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan' om zich te onderhouden. Het Hof heeft al geoordeeld dat uit de tekst van deze bepaling, en in het bijzonder uit het gebruik van de termen 'stabiel' en 'regelmatig', volgt dat deze financiële middelen in zekere mate een bestendig en continu karakter moeten hebben. Hiertoe beoordelen de lidstaten, in de bewoordingen van de tweede volzin van artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86, met name de 'regelmaat' van deze inkomsten (zie in die zin arrest van 21 april 2016, Khachab, C 558/14, EU:C:2016:285, punt 30). Het Hof bepaalde eveneens dat uit artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86 voortvloeit dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene (punt 40). Bij die beoordeling kan de

lidstaat volgens het Hof rekening houden met een eventueel juridisch bindend karakter van een verbintenis tussen een derde of een familielid van de verzoeker om deze ten laste te nemen, of een familieband tussen de verzoeker en de persoon die eventueel bereid is ten laste te nemen.

In casu heeft de gemachtigde wat betreft de inkomsten van A.L. gemotiveerd dat deze persoon niet-verwant is en dat geen bewijsstukken werden aangeleverd waaruit blijkt dat die inkomsten, geheel of gedeeltelijk worden aangewend voor het dekken van de kosten. Hieruit leidt de Raad af dat de gemachtigde er dus niet van overtuigd is dat verzoeker zich op stabiele wijze op die inkomsten zou kunnen beroepen om mede de kosten te dekken. Verzoeker stelt louter op basis van de definitie van het woord 'beschikken' dat niet kan afgeleid worden dat verzoeker niet kan beschikken over het inkomen van andere inwonende gezinsleden. Dit kan de Raad niet overtuigen. Ook het betoog dat het niet geloofwaardig is dat A.L. in het gezin inwoont zonder enige bijdrage te betalen in de vaste lasten van het gezin volstaat niet. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde een bewijsstuk te verwachten waaruit blijkt dat die inkomsten van A.L. ook worden aangewend voor het dekken van de kosten. Bijgevolg volgt de Raad het betoog niet dat de gemachtigde moest aannemen dat de inkomsten van het gezin veel hoger zijn dan degene waarmee hij blijkens de bestreden beslissing heeft rekening gehouden.

Het feit dat verzoeker een attest kan voorleggen van het OCMW dat hij en zijn partner geen leefloon ontvangen, doet aan de vaststelling van de gemachtigde dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde geen afbreuk. Ook al volgt de Raad dat de ratio legis van de wetgever is te voorkomen dat verzoeker en zijn partner en haar kind zouden te laste vallen van de overheid, is het niet afdoende een OCMW-attest voor te leggen waaruit blijkt dat men geen leefloon krijgt. Mocht dit volstaan, dan zou de wettelijke vereiste van het bezitten van bestaansmiddelen die in principe 120% van het leefloon bedragen, zinledig zijn. Verder heeft de gemachtigde wel rekening gehouden met de OCMW-attesten, want er wordt uitdrukkelijk melding van gemaakt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Wat betreft het volgende onderdeel heeft verzoeker een punt dat artikel 11 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid, doch niet de plicht oplegt het verblijfsrecht in de situatie dat niet langer voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste te beëindigen. De gemachtigde moet immers bij de beëindiging om de voormelde reden rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Deze redenen zouden zich dus eventueel toch kunnen verzetten tegen de wettelijke mogelijkheid van beëindiging van het verblijf. De elementen die verzoeker aanstipt, nl. dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, Nederlands spreekt, een blanco strafregister heeft, geen leefloon ontvangt van het OCMW, samenwoont met zijn partner en haar kind en al meer dan zeven jaar in België verblijft, zijn aspecten waarmee de gemachtigde op afdoende wijze heeft rekening gehouden. De gemachtigde is er overigens niet toe gehouden te motiveren waarom de intrekking van het verblijfsrecht absoluut noodzakelijk is. Hij dient wel op redelijke, proportionele en zorgvuldige wijze rekening te houden met de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. De Raad volgt het citaat van verzoeker uit de rechtsleer van Opdebeek en Coolsaet dat indien de regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden en dat ook in geval van een discretionaire bevoegdheid de overheid aan de formele motiveringsplicht moet voldoen. De gemachtigde heeft daar evenwel in casu aan voldaan en heeft in detail uitdrukkelijk gemotiveerd over de stukken die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van het hoorrecht en waarmee verzoeker heeft getracht de gemachtigde te overtuigen in zijn geval niet over te gaan tot de mogelijkheid zijn verblijfsrecht in te trekken.

Meer specifiek wat betreft de band tussen verzoeker en zijn partner, erkent de gemachtigde in de bestreden beslissing overigens ook dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Hij wijst er wel op dat verzoeker ook over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in Oostenrijk en dat het koppel er ook kan voor kiezen zich samen in Oostenrijk te vestigen. Nergens in het verzoekschrift weerlegt verzoeker deze motieven van de gemachtigde. Evenmin gaat verzoeker in op het motief dat van de zeven jaar verblijf in het Rijk, ook drie jaar en acht maanden illegaal verblijf betroffen.

Waar verzoeker tot slot nog ingaat op het motief dat de gemachtigde een opening laat om opnieuw een verblijfsrecht toe te kennen eens dat de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van verzoeker vervuld is, kan de gemachtigde deze intentie niet worden tegengeworpen. De gemachtigde is er immers toe verplicht gezinshereniging toe te staan indien aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Dat hij omwille van dit motief zou moeten motiveren waarom verzoeker absoluut zijn huidig verblijfsrecht moet verliezen, kan niet gevolgd worden.

Een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Waar verzoeker ingaat op het motief dat het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering, de geregistreerde huurovereenkomst, het attest van geen OCMW-steun en de kopie van het paspoort, niet bijdragen tot de beoordeling van de te beoordelen humanitaire elementen, kan de Raad dit niet als kennelijk onredelijk beoordelen. Artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet vereist immers dat de gemachtigde bij de beëindiging van het verblijf rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, als humanitaire elementen.

Waar verzoeker terug ingaat op het feit dat verzoeker hier een partner en stiefkinderen heeft, werkt, Nederlandse lessen en een inburgeringscursus volgt en reeds acht jaar verblijft, heeft de gemachtigde dat wel allemaal in diens uitdrukkelijke overwegingen meegenomen. Hij heeft evenwel niet op disproportionele of kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat deze zich er niet tegen verzetten dat toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid het verblijfsrecht te beëindigen indien niet langer aan de bestaansmiddelenvereiste wordt voldaan. De Raad herhaalt dat verzoeker niet ingaat op het argument van de gemachtigde dat hij een onbeperkt verblijfsrecht geniet in Oostenrijk en dat er een mogelijkheid is voor het koppel om zich in Oostenrijk samen te vestigen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt op deze grond niet aangenomen.

Verder stelt het arrest Chakroun, waarnaar verzoeker verwijst, inderdaad dat aangezien de omvang van behoeften sterk van persoon tot persoon kan verschillen, de bevoegdheid aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Ook het Grondwettelijk Hof heeft gewezen op de vereiste behoefteanalyse, in het geval men niet aan de inkomensgrens voldoet. De gemachtigde heeft dat in casu evenwel ook gedaan en heeft aangestipt dat verzoeker geen toelichting heeft gegeven over de uitgaven, behalve het voorgelegde huurcontract. De gemachtigde heeft ook berekend wat de gemiddelde netto-inkomsten zijn op basis van de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon en verzoeker verminderd met de huur, om vervolgens vast te stellen dat de werkelijke inkomsten, rekening houdend met het concrete geval, nog steeds als ontoereikend moeten worden beschouwd. Verzoeker heeft nagelaten concreet in te gaan op deze motieven, zodat zijn betoog niet kan gevolgd worden.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van de motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), hierna het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

*“2.2.1. Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn partner wordt gescheiden.*

*Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E,V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de vitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*
*Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet vit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.*

*2.2.2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.*

*Dat artikel 8 EVRM noch begrip familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).*

*Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, $29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.*

*Verzoeker en zijn partner hebben al lange tijd een relatie en vormden effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.*

*2.2.3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.*

*In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.*

*Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 27 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).*

*Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.*

*Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM zo juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 20 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).*

*Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake ís van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.*

*Dat verweerder bovendien slechts een minimale afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn partner.µ*

*De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn partner teweegbrengt.*

*Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.*

*2.2.4. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.*

*Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM g oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).*

*Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 29 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM g oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland (GK), S 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).*

*Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit vit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RVV, 29 april 2016, nr. 166.924).*

*De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).*

*Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.*

*2.5. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.*

*Dat het feit dat de bestreden beslissing geen directe verwijderingsmaatregel bevat, hieraan niets afdoet. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights — Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24). De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een 'fair balance'-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM,26 april 2018, Hoti v/Kroatié, §122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, §106).*

*Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol : de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontzeggen (RvV, RvV, 1 juli 2021,nr. 257.594).*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM."*

In het tweede middel geeft verzoeker eerst een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat hij en zijn partner reeds lange tijd een gezin vormen zodat er kan aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven heeft in België. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde in geen geval alle feiten en omstandigheden in overweging genomen, zodat er na een belangenafweging een schending is van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde maar een minimale beoordeling gemaakt van de impact van de bestreden beslissing op verzoeker en de band met zijn partner, waardoor de beslissing disproportioneel is en het doel niet evenredig is met de nadelen van de beslissing voor verzoeker en zijn partner. Het voordeel voor de gemachtigde staat in kennelijk onredelijke verhouding tot het nadeel voor verzoeker en diens gezin. Bovendien houdt de motivering geen proportionaliteitstoets in en laat de motivering

niet toe vast te stellen of aan de proportionaliteitsvoorwaarde is voldaan, waardoor er ook een schending is van artikel 8 van het EVRM.
Verder betoogt verzoeker dat het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, hier geen afbreuk aan doet. Ook in geval van een intrekking van een verblijfsvergunning moet artikel 8 van het EVRM worden onderzocht, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM.

Vooreerst kan de Raad volgen dat er ook in geval van intrekking van een verblijfsvergunning rekening moet gehouden worden met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Zeker indien het verblijfsrecht werd verkregen in het kader van gezinshereniging, ligt het voor de hand dat de intrekking of beëindiging ervan een inmenging uitmaakt op het gezinsleven. Die vereiste beoordeling is ook vertaald in de Vreemdelingenwet aangezien ook artikel 11 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het nemen van een dergelijke beslissing de gemachtigde rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals hoger aangehaald, heeft de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker met zijn partner uitdrukkelijk erkend, maar is hij het standpunt genegen dat dit verzoeker niet ontslaat van de voorwaarden die aan dat verblijf zijn gesteld. Hij is ook uitdrukkelijk overgegaan tot een belangenafweging of proportionaliteitstoets. Verzoeker heeft het over een minimale beoordeling van de impact van de bestreden beslissing op zijn band met zijn partner, maar gaat niet in op de concrete alternatieven die worden aangehaald, zoals een gezamenlijk verblijf in Oostenrijk, zodat deze motieven blijven staan en geen disproportionaliteit of kennelijke onevenredigheid kan worden weerhouden. Waar verzoeker anderzijds betoogt dat de motivering geen proportionaliteitstoets inhoudt en de motieven niet toelaten vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets is voldaan, spreekt hij zich tegen. Hij stelt immers zelf dat de gemachtigde wel een beoordeling heeft gemaakt van de impact van de bestreden beslissing op de band met zijn partner, ook al acht hij die minimaal. Het feit dat nergens uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM houdt in casu niet in dat de proportionaliteitstoets niet is gebeurd, aangezien die wel is gebeurd in het kader van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN A. MAES